

Διαβήτης τύπου 1: Η λοίμωξη που είναι 8 φορές συχνότερη στους πάσχοντες

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Υγεία και ιατρικά θέματα](#)

Έναν ισχυρό συσχετισμό ανάμεσα σε μια ομάδα εντεροϊών και στον κίνδυνο εμφάνισης διαβήτη τύπου 1 διαπίστωσαν οι ερευνητές

Doctor In Labcoat Measuring Blood Sugar Level Of Girl With

Έναν σημαντικό συσχετισμό μεταξύ ενός πολύ κοινού ιού και του κινδύνου ανάπτυξης διαβήτη τύπου 1 έκαναν ερευνητές, που υποστηρίζουν ότι ο εν λόγω ιός ενδέχεται να αποτελεί αιτιολογικό παράγοντα εμφάνισης της πάθησης. Οι μελετητές παρουσίασαν τα ευρήματά τους στην ετήσια συνάντηση της Ευρωπαϊκής Εταιρείας για τη Μελέτη του Διαβήτη στην Σουηδία.

Ο διαβήτης τύπου 1 είναι η πιο συχνή μορφή διαβήτη σε παιδιά, με τα περιστατικά να αυξάνονται διεθνώς τις τελευταίες δεκαετίες. Συμβαίνει όταν το ανοσοποιητικό σύστημα ενός ανθρώπου επιτίθεται και καταστρέφει τα κύτταρα που παράγουν ινσουλίνη στο πάγκρεας, εμποδίζοντας το σώμα να παράξει την

απαιτούμενη ποσότητα της ορμόνης, ώστε να ρυθμίζει τα επίπεδα σακχάρου στο αίμα.

Κατά τη διάρκεια του χρόνου, τα υψηλά επίπεδα σακχάρου προκαλούν βλάβες στην καρδιά, τα μάτια, τα πόδια και τους νεφρούς, μειώνοντας τελικά το προσδόκιμο ζωής του πάσχοντα. Παραμένει αδιευκρίνιστο τι είναι αυτό που προκαλεί την επίθεση του ανοσοποιητικού, πιστεύεται ωστόσο ότι πρόκειται για έναν συνδυασμό γενετικής προδιάθεσης και ενός ή περισσότερων περιβαλλοντικών παραγόντων, όπως μια ιική μόλυνση.

Μια ισχυρή σύσταση επιστημονικών ευρημάτων συγκλίνει πλέον προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση: Τους εντεροϊούς. Αυτή η πολύ κοινή ομάδα ιών περιλαμβάνει ιούς που προκαλούν πολιομυελίτιδα και νόσο των χεριών, ποδιών και στόματος (HFMD), καθώς και άλλους που προκαλούν ηπιότερα συμπτώματα, που μοιάζουν με αυτά του κρυολογήματος.

Η αυστραλιανή ανάλυση διαπίστωσε ότι οι άνθρωποι με διαβήτη τύπου 1 είχαν 8 φορές περισσότερες πιθανότητες να έχουν λοίμωξη από εντεροϊό συγκριτικά με όσους δεν πάσχουν από διαβήτη τύπου 1.

Θέλοντας να διερευνήσουν βαθύτερα τη συσχέτιση, η δρ. Sonia Isaacs από το Τμήμα Παιδιατρικής και Παιδικής Υγείας, Σχολικής και Κλινικής Ιατρικής του Πανεπιστημίου του New South Wales και οι συνεργάτες της διεξήγαγαν μια συστηματική ανασκόπηση και την μεγαλύτερη μετα - ανάλυση που έχει διεξαχθεί ποτέ σε αυτό το πεδίο στην προϋπάρχουσα έρευνα.

Εξετάστηκαν τα δεδομένα 12.077 συμμετεχόντων, ηλικίας 0-87 ετών από 60 παρατηρητικές μελέτες που εντοπίστηκαν στις βάσεις πληροφοριών του PubMed και του Embase. Εξ αυτών, 5.981 άτομα είχαν διαβήτη τύπου 1 ή αντινησιδιακά αυτοαντισώματα, πάθηση η οποία τυπικά εξελίσσεται σε διαβήτη τύπου 1. Οι εναπομείναντες 6.096 συμμετέχοντες δεν είχαν καμία από τις δύο παθήσεις.

Χρησιμοποιώντας μια σειρά προηγμένων και εξαιρετικά ευαίσθητων μοριακών τεχνικών, προέκυψε ότι το RNA ή η πρωτεΐνη του εντεροϊού, σημάδι τρέχουσας ή πρόσφατης λοίμωξης, ανιχνεύθηκε σε δείγματα αίματος, κοπράνων ή ιστών. Τα αποτελέσματα έδειξαν, ειδικότερα, ότι οι πιθανότητες ύπαρξης εντεροϊού ήταν 8 φορές μεγαλύτερες σε όσους είχαν διαβήτη τύπου 1, συγκριτικά με εκείνους που δεν είχαν. Επιπλέον, όσοι είχαν αντινησιδιακά αυτοαντισώματα είχαν διπλάσιες πιθανότητες να βγουν θετικοί για εντεροϊούς από εκείνους που δεν είχαν. Το πιο σημαντικό είναι ότι οι πιθανότητες να εντοπιστεί εντεροϊός ήταν 16 φορές περισσότερες σε όσους είχαν διαβήτη τύπου 1 και μάλιστα αμέσως μετά τη

διάγνωση.

Οι ερευνητές κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι υπάρχει ξεκάθαρη σύνδεση μεταξύ της λοίμωξης από εντεροϊό και του διαβήτη τύπου 1 ή των αντινησιδιακών αυτοαντισωμάτων.

Υπάρχουν διάφορες θεωρίες για το πώς οι εντεροϊοί αυξάνουν τον κίνδυνο ανάπτυξης διαβήτη. Η αλληλεπίδρασή τους με συγκεκριμένα γονίδια ενδέχεται να παίζει ρόλο.

Η δρ. Isaacs εξηγεί: «Η μελέτη μας διαπίστωσε ότι τα άτομα με διαβήτη τύπου 1 είχαν 29 φορές περισσότερες πιθανότητες να έχουν λοίμωξη από εντεροϊό. Ο αριθμός, ο χρόνος και η διάρκεια, ακόμη και η τοποθεσία των λοιμώξεων από εντεροϊούς μπορεί επίσης να είναι σημαντικά. Η υπόθεση του «διαρρέοντος εντέρου» υποδηλώνει ότι οι ιοί που προέρχονται από το έντερο θα μπορούσαν να ταξιδέψουν μαζί με ενεργοποιημένα ανοσοκύτταρα στο πάγκρεας, όπου μια χαμηλού επιπέδου, επίμονη λοίμωξη και η επακόλουθη φλεγμονή μπορεί να οδηγήσει σε αυτοάνοση απόκριση. Οι λοιμώξεις από ιούς ενδέχεται επίσης να λειτουργούν συνδυαστικά με άλλους παράγοντες όπως η διατροφή, οι ανισορροπίες στο μικροβίωμα του εντέρου, ακόμη και οι χημικές εκθέσεις της μήτρας κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης ή στην πρώιμη παιδική ηλικία».

«Τα ευρήματα παρέχουν πρόσθετη υποστήριξη σε μια εν εξελίξει προσπάθεια να αναπτυχθούν εμβόλια που θα εμποδίζουν την ανάπτυξη αντινησιδιακών αυτοαντισωμάτων, μειώνοντας κατ' επέκταση τα περιστατικά διαβήτη τύπου 1», καταλήγει η δρ. Isaacs.

Τα εμβόλια βρίσκονται ήδη σε κλινικές δοκιμές και η επιβεβαίωση του ρόλου που διαδραματίζουν οι εντεροϊοί θα υποστηρίξει την προσπάθεια πρόληψης του διαβήτη τύπου 1.

Πηγή: ygeiamou.gr